

[Ministeren for skatter og afgifter]

ingen administrative forenklinger ved at forhøje disse grænser; jeg havde nær sagt tværtimod.

Endvidere gjorde hr. Ellemann-Jensen den bemærkning, at det især var de faglige organisationer, der havde gavn af disse fradrag, og der var nogle kryptiske bemærkninger, som jeg ikke rigtig kan gennemskue, om andre fradragsmuligheder for andre organisationer og sådan noget.

Lønmodtagernes fradragsret for faglige kontingenter modsvares af erhvervslivets fradrag for deres kontingenter til deres interesseorganisationer, og den balance kan vi i hvert fald ikke principielt bryde; det tror jeg heller ikke hr. Ellemann-Jensen forestillede sig.

Men man skal da ikke tro, at de faglige organisationer, fagforeningerne, er særlig interesseret i dette forslag. De vil meget hellere have, at det kun er de faktisk betalte kontingenter for de faktisk organiserede medlemmer, der giver fradragsret. De vil hellere helt af med standardfradraget, for standardfradraget kan opfattes som en reel udhuling af den konkrete fradragsret for visse udgifter; man kan godt vælge at fortolke det på den måde, hr. Flygaard gerne vil have tingen til at udvikle sig, nemlig at der faktisk ikke er fradragsret for de 3.200 kr., men at man bare har en rabat på 5 pct. af indkomstgrundlaget derop til. Sådan virker det jo; det virker på samme måde som hr. Flygaards tanke.

Derfor er de faglige organisationer ikke specielt interesseret i dette, men jeg har indtryk af, at der i fagbevægelsen ud fra mere skattetekniske betragtninger er forståelse for forslaget fremsættelse. Men man skal da ikke tro, det er noget, landsorganisationen har bedt mig om at gøre.

Jeg er nødt til at understrege, at dette forslag, selv om det måske ikke har så frygtelig mange fædre, indebærer en vældig betydningsfuld administrativ forenkling, i hvert fald den mest betydningsfulde, vi kan nå at gennemføre med virkning fra 1982.

Jeg kan sige til hr. Wilhjelm, at de 300.000 skatteydere, som der står i bemærkningerne, der flyttes fra fradrag B til fradrag A, er et nettotal. Det er klart, at der i begrænsningen på de lavere deltidsindkomster osv. med procentgrænsen ligger, at nogle går den anden

vej. Men det er et nettotal, og så vidt vi kan skønne det, ligger det på omkring 300.000

Man skal jo altså gøre sig klart, at det, der sker af begrænsninger i fradragsretten på grund af de 5 pct. i stedet for de 20 pct., ikke er noget, der sætter ind mod mennesker, som har en fuldtidsbeskæftigelse. Det får virkning for dem, der har en eller anden form for deltidsbeskæftigelse, og det er jo isoleret betragtet kun i det omfang, det nuværende standardfradrag ikke dækker for faktiske udgifter, at der sker en begrænsning.

(Kort bemærkning).

Wilhjelm (VS):

Selv om man eller jeg i hvert fald ofte kan få det indtryk, at den minister, vi har nu, interesserer sig mere for forenkling end for fordeling – og det har været indtrykket helt tilbage til det gamle SDS-forslag i 1964, tror jeg det var – vil jeg understrege, at vi ikke er ligeglade med forenkling, og derfor vil jeg gerne spørge ministeren direkte, om der ville være mindre forenkling i at opretholde en grænse på 20 pct. eller kun at nedsætte den til 10 og så kompensere for provenutabet ved at gøre standardfradragets højde den lille bitte smule lavere, som det måtte betyde. For det er jo få mennesker, det drejer sig om: det koster jo meget lidt at holde procentgrænsen højt, mens der er et enormt provenu at hente på bare 100 kr. på standardfradraget. Ville der mon ikke flytte lige mange mennesker ud af standarden den ene vej og ind i standarden fra den anden ende, hvis man gjorde det? Det er det, vi har haft noget imod. Hvis det kunne lade sig gøre at opnå den samme forenkling på en sådan mere rimelig måde, gælder i hvert fald den indvending fra ministeren ikke.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

I tilknytning til ministerens bemærkninger om befodringsfradraget vil jeg gerne gøre den bemærkning, at vi ved 17. almindelige vurdering formentlig kommer til at opleve, at grundværdierne stiger mere i de centrale bydele end et stykke uden for byen, bl. a. fordi befodringsudgifterne er steget meget kraftigt. Hvis man ikke formindsker fradragsmulighederne, må man være klar over, at der